In dit nummer:

PROJECTEN

- Altos de Oriënte 4
- School van Claudia 5
- San Nicolas 6
- Copacabana 7
- Jeison 8
- Nueva Florida 9

REISVERHAAL 10-11

Adoptieonderzoek 12-16

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2019

nummer 02

Jaargang 24

HOGAR-Nieuws is een zelfstandige uitgave voor Stichting-Hogar

VOORWOORD

Namens de redactie:

Feliz-Navidad!

We wensen iedereen veel leeplezier en prettige feestdagen en alvast een gelukkig nieuwjaar!

HOGAR REUNIE TER ZIELEN!

Of eigenlijk moet ik zeggen de HOGAR-dag! Sinds jaar en dag organiseerde HOGAR een jaarlijkse ontmoetingsdag voor alle aspirant adoptief ouders en alle ouders die geadopteerd hadden met hun kinderen.

Ik herinner mij nog bijeenkomsten in Friesland, diverse locaties in Bergen en Schoorl. Later werd het "De Goudvis" in Sint-Maartenszee, het binnen en buiten speelpark. Er werden markten gehouden van door mij meegenomen Colombiaanse artikelen zoals kettinkjes, armbandjes, voetbaltenues, vlaggen en noem maar op. Ook heb ik, door verkoop per opbot menige Euro in de wacht gesleept voor onze goede doelen projecten. Gedachten werden uitgewisseld en nieuwe contacten tussen adoptieouders kwamen tot stand.

Ook de geadopteerde kinderen noteerden elkaars gegevens om vervolgens contact te blijven houden. Er werd gespeeld, gelachen, gegeten en fotoboeken gingen van hand tot hand. De voortgang van de gang van zaken binnen de adoptiewereld werd door mij toegelicht in het jaarlijks te houden voorzitterspraatje! En dit alles met Colombiaanse muziek op de achtergrond. Ja, wat moet ik er nog meer over schrijven..... deze dagen waren gewoon elk jaar weer een weergaloos succes!

We waren en zijn nog eigenlijk een grote familie! Totdat HOGAR besloot de adoptiebemiddeling, per 1 januari 2010, te stoppen liepen deze dagen als een trein. Wat uiteraard wel was te voorzien gebeurde ook daadwerkelijk. Er kwamen geen nieuwe adoptieouders meer dus ook geen nieuwe kinderen. De spoeling werd langzamerhand dunner en dunner.

"De Goudvis" werd te groot en wij besloten uit te wijken naar het strandpaviljoen Luctor et Emergo in Camperduin en later naar Camping De Bregman in Schoorl.

De topdagen veranderden in een bescheiden reünie. De ruim 400 bezoekers slonken tot ruim 50! De gezelligheid bleef en het waren vooral de " diehards " die nog steeds van ver kwamen om elkaar te ontmoeten en ons te ondersteunen!

Met ons bedoel ik alle HOGAR medewerkers die zich al die jaren enorm hebben ingezet om deze dagen tot stand te brengen. Bestuur, contactpersonen, nazorgmedewerkers en niet te vergeten de redactieleden van het HOGAR nieuws, hebben al die jaren enorm genoten van deze HOGAR ontmoetingsdagen.

Dit jaar, 2019, was de animo dusdanig gedaald en ging het kaarsje helaas zo laag branden, dat het bestuur heeft besloten het maar uit te blazen! Voor het eerst dus geen HOGAR dag meer.

Nee, ik heb er geen traantje over gelaten, in tegendeel. Die 21ste september had ik alle bestuurders met hun partner bij mij thuis uitgenodigd om rond de BBQ te toasten op al het moois dat we al die jaren hebben mogen meemaken! Maar onder het genot van dit drankje hebben wij tevens afgesproken de HOGAR Projecthulp nog zolang mogelijk te laten bestaan. Met uw aller ondersteuning, ook financieel, kunnen wij nog heel wat jaren heel veel kinderen in Colombia blij maken met onderwijs, eten en wat er meer nodig is.

Kortom u weet er alles van, blijf ons gewoon in uw gedachten houden en stort binnen de mogelijkheden zoveel u kunt. U weet het, nagenoeg geen strijkstok.

Namens allen nogmaals bedankt.
HANS KERSTEN

Abonnee worden?
Mail ons dan op
leden@hogarnieuws.nl
U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!

Abonnement

U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar. U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Een kind, een maaltijd!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Voorwoord
Van de voorzitter

Ja, zo zie je maar weer, voordat je het weet is ook 2019 alweer voorbij!

In deze uitgave weer een verslag van een aantal projecten.

Zoals ik al in het eerste nummer van dit jaar meldde zorgde het project San Nicolas voor een grote verrassing! In dit nummer iets meer daarover.

Ook over de HOGAR reünie vraag ik uw aandacht. Uiteindelijk hebben we het jaar 2019 positief afgerond.

HANS KERSTEN.

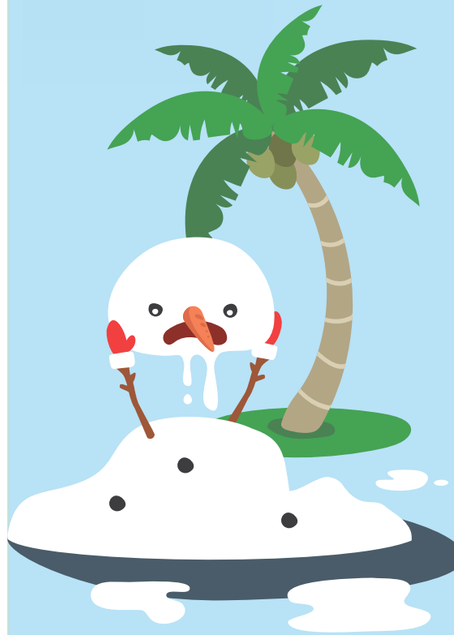

School Altos de Oriente.

Het is al weer 12 jaar geleden dat Stichting HOGAR op maarliefst 2750 meter hoogte het project "Altos de Oriente" oftewel "hoogte van het oosten" ging bouwen. Ik kan mij nog goed herinneren dat het gezin Van Driel, samen met Fausto, de hobbelige reis naar boven had gemaakt om daar eens een kijkje te nemen. Fausto had vernomen dat daar wel enige hulp welkom zou zijn.

Zij werden geconfronteerd met een klein houten gebouwtje waarin de wind en regen hoogtij vierden! Jaap van Driel belde mij met de vraag of HOGAR mogelijkheden kon vinden om deze erbarmelijke situatie een halt toe te roepen! 140 kinderen uit de wijde omgeving kregen hier elke dag les. 2 maal 70 kinderen, een gaspitje om eten te bereiden en nagenoeg geen lesmateriaal! Toiletten waren er niet.

De kinderen wonen in krotten verspreid over de omgeving. Naar schatting 1100 kinderen, vluchtelingen voor het geweld in de provincies Antioquia, Choco, en Santander. Armoede troef! "Maak zoveel mogelijk foto's Jaap dan kunnen we bij je thuiskomst eens kijken wat HOGAR hiermee kan". Al spoedig daarna startte HOGAR de actie met de kreet "Leraren moeten wonderen verrichten om les te geven". Om een lang verhaal kort te maken, het lukte HOGAR om de oude houten school te laten voor wat het is en in de nabije omgeving 3 schoolgebouwen neer te zetten. Een sportplaats te realiseren en ook nog een voetbalveld te maken compleet met doelen en omringd met hoge hekken om te voorkomen dat de bal onverhoopt de diepte in zou rollen!. Officieel is de naam van deze school Leon XIII.

Nu, in 2019, zijn er ongeveer 550 families en 1600 kinderen. Dit heeft invloed gehad op de school want het aantal leerlingen is inmiddels gestegen tot 365! Jaarlijks brengt HOGAR een bezoek aan dit grote project en past de situatie aan waar nodig. De keuken werd voorzien van de benodigde apparatuur, het eetgedeelte, dat buiten was, werd aangepast en rondom van hekken voorzien. Leslokalen werden gescheiden door het bouwen van muren! En uiteraard krijgt de sport de nodige aandacht! Gymmatten, ballen etc.
Voor 2019 werd eerst een bezoek gebracht aan de Makro om inkopen te doen. Eten en drinken, emmers, dweilen, bezems etc. werden naast de nodige educatieve materialen aangeschaft. Met een auto volgeladen zijn we weer de hobbelige weg naar boven gereden. De verwelkoming is elke keer weer een feest. Zodra de kinderen ons zien aankomen rennen ze ons tegemoet.

Handen uit de mouwen en sjouwen maar... Aralt Brilman, onze secretaris, reisde samen met zijn vrouw Esther, mee. Ze stonden versteld van het geen HOGAR hier had neergezet. Natuurlijk kenden ze het al wel van horen zeggen en de vele verhalen en foto's, maar om hier nu daadwerkelijk aanwezig te zijn bezorgde hun wel kippenvel. Het was net etenstijd waarbij Aralt en Esther getuige waren van het uitdelen van het eten. Dit gebeurt door een open gedeelte van een raam. Keurig netjes staan de kinderen in de rij en wachten hun beurt af. Wat stukjes kip, juka en een wit broodje stond er deze keer op het menu. Lekker of niet, wanneer je geen ontbijt hebt gehad heb je eigenlijk wel trek toch? Gedurende de rondleiding langs alle klaslokalen was het Aralt die steevast de show stal met zijn goocheltrucs. Grote hilariteit dus!! Het bezoek was ook dit jaar weer een groot succes en het belangrijkste van alles is natuurlijk dat zij voorlopig weer een jaartje vooruit kunnen. Mede dankzij de gulle gaven van o.a. u als lezer van dit blad! Met dank,

HANS KERSTEN.

De school van Claudia.

Claudia Villaquiran is in Cali onze rechterhand van Fausto. Al vanaf 1999 regelt zij op afstand het e.e.a. voor HOGAR indien nodig. Nadat zij op diverse scholen als schooljuf had gewerkt werd zij benoemd tot rector van een groot college voor middelbaar onderwijs. Genaamd Institution Educativa Bartolomeloboguerrero Cali.

Aan elke school waar Claudia werkzaam was heeft HOGAR intensief hulp geboden. Drie jaar geleden heeft HOGAR dit college geholpen om voor twee leslokalen een airconditioning te laten installeren. In 2018 werd besloten om voor nog twee klassen een airco te plaatsen! Bij ons bezoek dit jaar, maart 2019, zijn wij opnieuw gezwicht om hulp te bieden. Ik zeg expres "gezwicht" omdat dit college eigenlijk veel te groot is voor HOGAR voor onze projectpot.

Een taak voor de overheid is hier zeerzeker weggelegd. Maar ook om Claudia ter wille te zijn tastte HOGAR weer in de buidel. Voor de lokalen van de jongste kinderen was hard nieuw meubilair nodig. HOGAR heeft een aantal tafels en stoelen geschonken. Het aanwezige meubilair vertoonde overal splinters zodat de kinderen zich eraan bezeerden! Daar waar, om voor ons vaak onbegrijpelijke reden, de overheid het laat afweten staat gelukkig HOGAR wel klaar. Alle kinderen blij en uiteraard Claudia ook!

HANS KERSTEN.

PROJECT SAN NICOLAS HALT TOEGEROEPEN!

Bij ons jaarlijks bezoek aan de school San Nicolas in Medellin in Colombia, dinsdag 26 februari 2019, werden wij geconfronteerd met een lege school! Alle medewerkers/sters bleken ontslagen te zijn. Directeur, secretaresse, keukenpersoneel en 14 onderwijzers.

De plaatselijke overheid had een week voor onze komst maatregelen tot sluiting getroffen en de leerlingen overgeplaatst naar een grote school welke op ongeveer 300 meter afstand ligt! Dit gebouw is van de overheid en staat er al een paar jaren. De capaciteit van maar liefst 3000 leerlingen bleek nooit gehaald te zijn en diende te worden aangevuld met de leerlingen van San Nicolas! Buiten onze invloed om, zonder ons te informeren en tegen de wil van de leerlingen en het personeel is deze maatregel genomen.

Overeenkomstig het projectvoorstel met de PCC (21-11-2014) is de doelstelling een school voor regulier onderwijs t.b.v. 550 kinderen en multifunctioneel gebruik in de weekends t.b.v. 400 studenten en analfabetische ouders gehaald. Ondanks onze verwachting zoals vermeld bij Voortgangsbewaking in het projectvoorstel in 2014 dat binnen een periode van 5 tot 9 jaar de school wordt overgenomen door de overheid, valt de overname van leerlingen door de overheid al in het 5e jaar ons rauw op het dak. De school blijft wel door studenten en analfabetische ouders in de weekeinden gebruikt.

Uiteraard zal er alles aan gedaan worden om het pand weer voor de leerlingen open te stellen. In april was er een bijeenkomst van de protesterende ouders, de staf van de school San Nicolas en onze medewerker, Fausto Maya. Dit heeft echter tot niets geleid!

Wij zijn niet alleen enorm teleurgesteld in de plotselinge sluiting van de school voor de leerlingen, maar zijn ook vooral boos omdat wij ongewild met de rug tegen de muur zijn gezet. Wij betreuren het gebeurde enorm. Indien het niet lukt om de bestemming van het pand weer open te stellen voor de leerlingen, zal er alles aan gedaan worden om het pand een mogelijke andere bestemming te geven voor door de week. Neemt natuurlijk niet weg dat, gedurende de bouw en de afronding daarvan, dagelijks gedurende deze 4 jaren er gemiddeld ruim 750 leerlingen onderwijs hebben genoten in het gebouw en er ook tijdens de weekeinden honderden ouders en studenten al van het gebouw gebruik hebben gemaakt. Op zich natuurlijk een grandioos resultaat!

Na spoedoverleg met de directie van het PCC is besloten de actie van 2019 aan andere goede doelen te besteden. Wij houden u van de verdere ontwikkelingen op de hoogte!

HANS KERSTEN

School Montanuela in Copacabana.

Natuurlijk hebben we ook dit jaar weer het kleine schooltje bezocht. Met een flink aantal dozen in de auto brachten we ook nu een flinke stapel lesboeken en het nodige aan potloden, puntenslijpers, schriften etc.

Vanaf de grote weg welke van Medellin naar Rionegro richting o.a. de luchthaven loopt ga je rechtsaf stijl omhoog over een gravelpad. Een plaats waar je in de verste verte geen school zou verwachten! De kinderen die hier naar school gaan moeten uit de wijde omgeving komen en velen lopen dan ook meer dan 45 minuten. Het gebouwtje bestaat uit twee lokalen met daartussen toiletten en een eetruimte met bescheiden keukentje.

De overheid zet zoiets neer, geeft de beschikking over twee leerkrachten en verder moeten ze het maar uitzoeken. Hier en daar een kast met een paar boeken, tafels en stoeltjes maar verder hadden ze bitter weinig. In 2017 was er nog sprake van dat de school gesloten zou worden want de overheid plaatste meer dan de helft van de leerlingen op een grotere school aan de andere kant van de grote autoweg.

Voor veel kinderen betekende dit een nog langere weg om naar school te lopen en zij bleven dus thuis! Als een wonder draaide men de klok terug en werd het kleine schooltje weer in ere hersteld. Zelfs werden zij voorzien van nieuwe tafels en stoelen in de eetruimte. De door ons meegebrachte attributen waren uiteraard meer dan welkom! Buiten had HOGAR al een paar jaren geleden gezorgd voor schommel en een glijbaan en wat klimrekken.

Aralt Brilman, onze secretaris en zijn vrouw Esther waren erbij deze keer. Zij genoten zichtbaar van het plezier dat de kinderen hadden toen zij de nodige spulletjes zelf aan de kinderen mochten overhandigen. Een geslaagd bezoek waarbij niet alleen de kinderen en de twee juffen maar ook in het speciaal de vrijwillige keukenhulp heel blij was met alles. Leuk toch?

HANS KERSTEN

Het project Jeison.

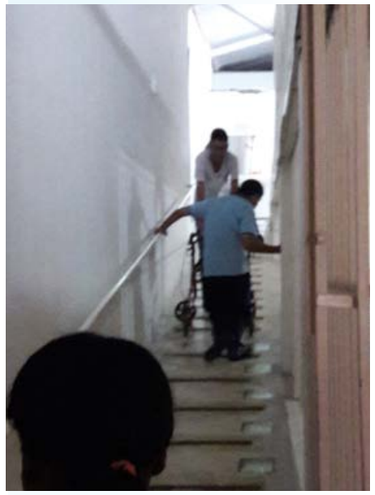

Jeison valt op omdat hij zwaar spastisch is en heel moeilijk loopt. Het kwam ons pas in 2003 ter ore dat hij zelf een grote hulpverlener is. Als vrijwilliger zet hij al zijn vrije tijd in voor velen van zijn lotgenoten.

Al eerder schonken we dit project een loopbrug en nog heel veel andere dingen, meetinstrumenten en bandspreek apparatuur. Waren het in 2003 nog 40 klanten, nu heeft hij meer dan 700 lotgenoten in de boeken staan die hij veel hulp biedt en waarmee hij met zijn team van medewerkers veel mensen weer een betere manier van leven kan geven. Het zijn licht- en zwaar gehandicapten. Naar gelang de jaren verstreken lukte het Jeison om te verhuizen om de hoek naar een groter pand. Al snel bleek ook dit te klein en wist hij een aangrenzend pand aan te kopen met het geld dat hij als award van CNN ontvangen had. Sindsdien gaat het, door de landelijke bekendheid, zijn onderneming zo goed dat hij van alle kanten hulp kreeg aangeboden. Hij heeft de hulp uitgebreid met fysiotherapie, tandarts, logopedie, sociaal werk en psychiatrie. Aangezien er veel rolstoelgebruikers zijn in het pand zijn de trappen weggebroken en vervangen door schuin oplopende paden naar boven HOGAR heeft ook hierbij en grote rol gespeeld. In de jaren dat wij hulp bieden was dit meestal in de vorm van apparatuur. Weegschalen, ligbanken, computers, geluidapparatuur, en rolstoelen.

Dit jaar werden wij geconfronteerd met een bijzondere uitbreiding op het gebied van werkgelegenheid! Jeison heeft een papieropslag en verwerkingsproject opgezet om de zwak begaafden aan een baantje te helpen. De mensen die hier werken houden zich bezig met vouwen, nieten etc. welk eindproduct wordt gekocht door een bedrijfje!

Ook is het hem gelukt om, om de hoek van zijn kliniek, een complete bakkerij op te kopen. Inclusief winkel. In deze buurtwinkel worden zelfgebakken broodjes en koekjes verkocht. Dit alles wordt bemand door gehandicapte medemensen. Een fantastische manier om deze mensen aan een stukje zelfvertrouwen te helpen! Wij waren erg onder de indruk van deze uitbreiding! Fantastisch hoe Jeison te werk gaat.

HOGAR zal hem, zij het op een bescheiden manier, blijven steunen.

HANS KERSTEN

School Nueva Florida.

Midden in de krottenwijk "Nueva Florida" in Cali was een open ruimte. Afgebakend tussen onderkomens, van hout, karton en golfplaten gingen 160 kinderen naar school. Zij kregen les onder een groot blauw zeil en waren verstoken van sanitaire voorzieningen. Een hoogst erbarmelijke toestand waarbij het aanzien hiervan je hart in je keel klopt!

HOGAR was van mening dat hier gewoon een echte school gebouwd moest worden. Fausto had de leiding over de voortgang van het project! Er werd naarstig gebouwd en zo nu en dan ontvingen wij foto's en berichten over de gang van zaken. In februari 2006 kan HOGAR het behaalde resultaat bekijken. Een prachtig, uit twee verdiepingen bestaande, stenen gebouw, zes grote klaslokalen en een grote aula, twee toiletgroepen, een kantoorruimte, ruime entreehal en een grote eetruimte met keuken. Ja, gedurende vele jaren wordt er aan ruim 350 kinderen gegeven. Tevens krijgen zij een warme maaltijd en genieten bovenal dat zij naar een echte school gaan!

Ook de gebruikelijke educatieve materialen, zoals lesboeken pennen, potloden en noem maar op worden jaarlijks door Hogar aangeschaft. Niet alleen de kinderen zijn blij maar ook ouders pikken hiervan een graantje mee. Een opmerking van een vader was letterlijk " Bedankt voor de mooie school, twee van mijn kinderen kunnen nu al lezen en ik krijgt nu les van de kinderen"! Fantastisch toch? Dit project is een van de grootste projecten van HOGAR geworden.

Mede dankzij allen die HOGAR een warm hart toedragen en niet te vergeten onze Fausto in Colombia kunnen wij nog elk jaar dit project blijven ondersteunen. Ook dit jaar in 2019 waren we weer van de partij. Samen met Aralt, onze secretaris en zijn vrouw Esther bezochten we, uiteraard samen met Fausto, de school. Aralt wist in elke klas de kinderen te vermaken met een paar goochel trucjes en was daarmee meteen de populairste van het bezoek!

Wat opviel was dat rondom de school een aantal krotjes waren weggehaald. Men is in Cali druk doende om zoveel mogelijk de mensen een acceptabel onderdak te verschaffen. Zij krijgen dan een klein appartementje toegewezen en hoeven hiervoor geen huur te betalen. Voor veel mensen een aantrekkelijk aanbod. Opvallend is dat de huisjes waarvan de kinderen naar onze "school " gaan nog bewoond waren. Maar vroeger of later zullen ook zij het veld moeten ruimen voor deze reorganisatie en zal de school als gevolg hiervan langzamerhand overbodig gaan worden. Naar onze mening kan dit echter nog wel een paar jaar duren voordat het zover is!

Het was ook dit jaar weer een fijn bezoek en hebben we heel veel blije gezichten gezien. Groot en klein is nog steeds blij met de school. Er daar doen we het voor.

HANS KERSTEN

Een mooie familie...

Afgelopen zomer zijn we voor de derde keer na de adoptie van onze zoon Juan teruggegaan naar Colombia. De eerste twee reizen waren puur vakantie en voor het leren kennen van zijn geboorteland. Deze keer was het extra bijzonder omdat Juan voor het eerst zijn biologische familie zou ontmoeten...

Wij hebben Juan in 2007 op vijfjarige leeftijd geadopteerd. Wij wisten vrij veel van zijn verleden en dat was niet echt positief. Dat was voor ons ook de reden om niet op zoek te gaan naar zijn biologische moeder, toen we vorig jaar via *Colombia Tu País* op zoek gingen naar zijn biologische familie. Zijn familie was al snel gevonden en meteen werd duidelijk dat het nooit de bedoeling was dat hij geadopteerd zou worden. Het duurde niet lang voordat ik contact had met alle acht ooms en tantes en via een neef met zijn oma. Ik had er bewust voor gekozen om al het contact met de familie via mij te laten gaan, al was het alleen al omdat ik de enige van ons gezin ben die Spaans spreekt. Na een periode kwamen daar ook een broertje en een zusje bij en op zijn verjaardag kreeg Juan voor het eerst een bericht van zijn moeder. Vanaf dat moment was er ook mondjesmaat contact met haar.

Aanvankelijk zouden we pas in 2020 weer teruggaan naar Colombia, maar omdat Juan natuurlijk zijn familie wilde ontmoeten gingen we toch al een jaar eerder. Het was nog een heel gedoe om uiteindelijk de ontmoeting te regelen, maar vlak voor het eerste weekend van onze reis was dan toch het een en ander geregeld...

Op dinsdag vlogen we naar Colombia en zo hadden we nog een paar dagen tot het hoogtepunt van de reis. We zijn in die dagen twee dagen met de bus van Bogotá naar Zipaquirá gegaan. Het stadje is bekend om zijn zoutmijn, maar ook het historische centrum zelf is absoluut een bezoek waard. We zaten in een mooi hotel aan de rand van het centrum en kwamen er echt even tot rust.

Op zaterdag was dan eindelijk de dag daar. We zijn er alle drie nuchter in gegaan; je weet immers niet wat je kunt verwachten en zo bescherm jezelf je ook tegen eventuele teleurstellingen. Maar toen we uiteindelijk in de auto naar de wijk Bosa naar het huis van een oom reden, begonnen de zenuwen toch te komen.
Juans oom stond al buiten te wachten en na een warm welkom bracht hij ons naar zijn appartement. Daar zaten Juans moeder en zijn zes broertjes en zusjes van moeders kant al op hem te wachten. Het was zo'n warme ontmoeting! Alle broertjes en zusjes renden naar hem toe en konden hem nauwelijks loslaten. Zoals zijn broertje van negen zei: "Ik heb altijd al geweten dat ik een grote broer heb die Juan heet. Nu zijn we eindelijk compleet!"
We hadden voor de broertjes en zusjes een cadeautje meegenomen en voor Juans moeder een fotoboek van twaalf jaar Juan, waar iedereen erg blij mee was. Ook twee nichtjes en een neef waren er. Juan is maar een paar uur ouder dan zijn nichtje Yuly en als baby's hebben ze elkaar kennelijk geregeld het leven zuur gemaakt, maar nu zijn ze zo close... We kregen een babyfoto van Juan, samen met Yuly. Dit was zo'n bijzonder cadeau voor Juan, omdat hij helemaal geen foto's had van zijn vroege jeugd, behalve dan de foto's van de ICBF. Zijn tante bleek deze foto tot op de dag van vandaag altijd bij zich te dragen.
Vanuit het huis van zijn oom werden we door de wijk geleid. Zo bezochten we de woning waar Juan een tijdje gewoond heeft en liepen we naar de panadería waar zijn tante werkt. Overal werd Juan als de verloren zoon verwelkomd, bij iedereen was hij zo gemist...

Die middag spraken we al af dat we de volgende middag bij een voetbalwedstrijd van Juans broertje Brayan zouden komen kijken. Maar eerst kwamen die zondagochtend nog drie tantes en twee nichtjes en een neefje langs. Samen hebben we wat bij de Juan Valdéz gedronken. Ook nu bleek hij al die jaren zo gemist te zijn. Een van de tantes was twee jaar geleden al via Facebook naar hem op zoek gegaan, maar wist natuurlijk zijn huidige achternaam niet.

Na weer heel veel foto's namen we voor nu afscheid en reden met een oom naar Usme, de meest zuidelijke wijk van Bogotá, waar Juans moeder woont. Wat een warm welkom was het weer! Brayan was groots dat zijn grote broer kwam kijken en droeg zijn doelpunt aan Juan op.
Van daar gingen we naar het huis van Juans moeder in het slechtste deel van de wijk. Zij leven echt in erbarmelijke omstandigheden! Daar hebben we ook het hele verhaal en verleden van Juans moeder gehoord. Om kort te zijn heeft de ICBF hier absoluut een verwerpelijke rol gespeeld. Ik wil er maar vanuit gaan, dat zij in het belang van Juan gehandeld hebben... Maar zoals Juan zijn moeder het zei: "Ik ben blij dat het leven verstandig is en ervoor gezorgd heeft dat Juan niet in deze omstandigheden hoeft op te groeien." Dan houd je het toch even niet droog...

Om alle indrukken te verwerken zijn we vervolgens op rondreis door Colombia gegaan. Vanuit Medellin ging het naar Manizales, Cartagena en Santa Marta. Juan had er aanvankelijk helemaal geen zin meer in om verder te gaan, maar kon er uiteindelijk wel van genieten. In Medellin bezochten we Comuna 13. Hoe mooi om te zien dat een wijk zich zo kan ontwikkelen! Dat is toch een voorbeeld voor anderen. En we bezochten Guatapé. Hoe bijzonder dat we boven op de rots een bekende ontmoetten, waarvan we helemaal niet wisten dat ze ook in Colombia was!

Manizales was echt een van de hoogtepunten. We zaten in een ecohotel met uitzicht over de hele vallei en de daarachter liggende bergruggen. De mooiste exotische vogels vlogen er rond, waaronder toekans, de lievelingsdieren van Juan. Vanuit Manizales zijn we een dag met een Willy's Jeep naar een koffiefinca in het volgende dal gegaan. Ook hier waren de uitzichten weer adembenemend. Ook ons bezoek aan het ecologische centrum aan de andere kant van de stad was een echte aanrader.

Vanuit Manizales vlogen we naar Cartagena. Natuurlijk hebben we ook wel de oude stad bezocht, maar wat enorm toeristisch is het er tegenwoordig! Sowieso werd Colombia overspoeld door Nederlanders; het 'De mol-effect'?
Een dag bezochten we het nationaal vogelcentrum, een schitterende dierentuin met vogels die allemaal in Colombia voorkomen. De meeste vogels vliegen rond in enorme ruimtes met een net eroverheen, waar de mensen doorheen kunnen lopen. Vandaar reden we nog door naar Playa Blanca, volgens velen het mooiste strand van Cartagena. Maar wat een drukte! Er zijn allemaal eettentjes en de ligbedden staan tot de branding.
Op onze laatste dag daar hebben we een uitstapje naar Palenque gemaakt. Dit is echt een aanrader! Palenque ligt meer in het hete binnenland en is de eerste onafhankelijke 'slavenplaats' in Latijns-Amerika. Zelfs nu nog wonen er alleen maar mensen die van oorsprong uit twee landen in Afrika komen. Ze hebben hun eigen taal. Er is geen politie; berechting vindt plaats door de familie-oudsten.
Vanuit Cartagena hebben we een taxibusje naar Santa Marta genomen. We zaten in een hotel in het centrum en trokken van daaruit naar Taganga en het zee-aquarium, waar Juan en ik nog met dolfijnen gezwommen hebben. Dat was echt een bijzondere ervaring!

Het laatste weekend stond dan weer in het teken van de familie. We hebben er bewust voor gezorgd om dan weer in Bogotá te zijn. Het was aan Juan of hij dan nog iemand wilde ontmoeten. Voordat we op reis door Colombia gingen hadden we al afgesproken die zondag met de hele familie in het park Simón Bolivar samen te komen. Helaas kon Yuly daar door examens niet bij zijn, zodat wij op zaterdagmiddag al met haar naar de Monserate gegaan zijn. Juan en Yuly konden gelukkig via Google Translate met elkaar praten. Het eerste

afscheid was verdrietig voor Juan, maar tot op de dag van vandaag heeft hij vrijwel dagelijks contact met zijn nicht die voor hem als een zus voelt.
En dan natuurlijk de grote bijeenkomst op zondag. Zelfs Juans oma heeft elf uur in de bus gezeten om haar verloren kleinzoon te ontmoeten. Wat een bijzondere middag was dat! Het was heel bijzonder dat ook voor het eerst de hele familie bij elkaar was: oma en al haar negen kinderen.

Zo heeft onze komst hopelijk nog meer positieve effecten voor vooral de moeder van Juan. We hebben gepicknickt, er is gevoetbald en rond gekeken. Er zijn weer veel statiefoto's gemaakt. En er is vooral veel gepraat. Het afscheid viel zwaar. Maar, de volgende dag zouden we toch nog een paar mensen zien...
Op maandag kwamen dan toch nog een tante samen met Juans oma naar ons hotel. Ook Juans moeder kwam nog met haar huidige man. Samen hebben we nog geluncht, voordat we nu echt afscheid moesten nemen. Het viel zwaar en er vloeiden tranen, ook al hielden Juans oma en moeder die voor zich totdat ze wegliepen...

Wat een bijzondere en onvergetelijke reis hebben we gemaakt. Alle mooie indrukken van het land zelf zitten diep weg gestopt, omdat vooral alle ontmoetingen vers in ons geheugen liggen. Wat zijn we blij dat we het echte verhaal hebben gehoord en dat we hebben kunnen ervaren wat een liefdevolle en optimistische vrouw Juans moeder is. Het voelt als een ware verrijking van ons leven, vooral voor Juan, die zich nu een compleet mens voelt. Hier in Nederland hebben we maar een kleine familie, maar nu? Nu hebben we er een hele grote familie in Colombia bij!

Wil je meer foto's zien of het hele verhaal lezen? Ga dan naar onze weblog: *opreisnaarcolombia.weblog.com.*

Alex, Ulrike en Juan Bouw

Adoptie onderzoek Wereldkinderen

Wereldkinderen is in 2017 begonnen met het project *Historie en Roots* om beschikbare informatie te verzamelen over interlandelijke adopties.
In samenwerking met de universiteit van Leiden. (De navolgende tekst is ontleend aan dit onderzoek).

Wereldkinderen bemiddelt voor interlandelijke adopties sinds1971. In de loop der tijd is er veel veranderd en met de kennis van nu weten we dat bepaalde handelswijzen en procedures in het verleden niet toereikend waren, vergeleken met de huidige standaard en regelgeving. Dit leidt tot vragen van geadopteerden, media en anderen die betrokken waren bij interlandelijke adopties in de beginjaren van Wereldkinderen. Er is grote belangstelling voor de manier waarop adopties in het verleden gedaan werden, maar de kennis over de context van en procedures voor adopties in het verleden is beperkt en verspreid. Veel van deze kennis gaat in de loop der jaren verloren als deze niet wordt gedocumenteerd. Wereldkinderen is daarom in 2017 begonnen met het project Historie en Roots, om de beschikbare informatie te verzamelen.

Doel is het onderzoeken van de geschiedenis en de context van interlandelijke adoptie in de periode 1970-2000. In een rapport per land waaruit meer dan 200 kinderen zijn geadopteerd naar Nederland wordt de sociale, economische en culturele context ten tijde van de adopties beschreven. Ook wordt ingegaan op specifieke adoptieprocedures en -wetgeving in deze landen. De informatie is verzameld met behulp van archief- en literatuuronderzoek en door middel van interviews met oud-bestuurders, contactpersonen in het buitenland, (oud-)medewerkers van adoptieorganisaties en overige betrokkenen. We realiseren ons goed dat hiermee niet alle vragen worden beantwoord. Er is bijvoorbeeld niet altijd meer een contactpersoon in het buitenland te traceren. En de informatie is van algemene aard, de rapporten gaan niet in op individuele situaties. Wel hopen we met deze publicatie de beschikbare kennis over context en procedures vast te leggen voor de toekomst. We danken alle geïnterviewden en anderen die hebben meegewerkt voor het royaal delen van hun kennis. In het bijzonder willen we Froukje Zwaga bedanken voor het opzetten van het project en de studenten van de Universiteit Leiden voor de uitvoering ervan.

Aldus Jeroen Jansen, directeur Wereldkinderen.

In 1956 werd de eerste Nederlandse adoptiewet van kracht, bedoeld voor binnenlandse adoptie. Vanaf de jaren 60 werden er ook interlandelijk kinderen geadopteerd, vooral binnen Europa. De ouders waren in eerste instantie pleegouders en konden hun kind via de vreemdelingenwetgeving aanmelden bij de plaatselijke politie. Na een jaar kon bij de rechtbank het verzoek worden ingediend om de adoptie naar Nederlands recht uit te spreken. In 1974 kwam er een aangepaste adoptiewet die gold voor alle zendende landen, ook landen buiten Europa.

Adoptie van kinderen buiten Europa kwam op gang na een oproep van de schrijver Jan de Hartog in 1967. Na de Koreaoorlog verkeerden kinderen van Amerikaanse vaders en Koreaanse moeders in een onmenselijke positie. De Hartog riep op tot adoptie van deze kinderen. Duizenden mensen gaven aan deze oproep gehoor en het aantal adoptiekinderen nam sterk toe. Er kwamen vooral veel kinderen uit Zuid-Korea, Indonesië, India, Colombia en Bangladesh. In 1980 bereikte het aantal buitenlandse adoptiekinderen met bijna 1600 kinderen een hoogtepunt.
In 1989 werd de Wet Opneming Buitenlandse Kinderen voor Adoptie (WOBKA) van kracht. Met deze wet werd onder andere een vergunningenstelsel ingevoerd. Alleen adoptieorganisaties die door het Ministerie van Justitie waren erkend, mochten nog bemiddelen bij adopties.

In 1993 werd het Haags Adoptie Verdrag door 66 landen ondertekend. Het verdrag werd in Nederland geratificeerd in 1995. Een belangrijk uitgangspunt in dit verdrag is dat kinderen het beste in een gezin kunnen opgroeien, bij voorkeur in het eigen land en met de eigen cultuur.

Alleen als kinderen niet bij hun biologische ouders kunnen opgroeien en er in het land van herkomst ook geen adoptie- of pleeggezin kan worden gevonden, komt een kind in aanmerking voor interlandelijke adoptie.

Dit wordt ook wel het subsidiariteitsbeginsel genoemd. Tot op de dag van vandaag wordt de praktijk van adoptie bepaald door het Haags Adoptieverdrag. Om een kind te mogen adopteren, was vanaf het begin van de interlandelijke adopties een beginseltoestemming van de Raad voor de Kinderbescherming nodig. Alleen met een beginseltoestemming was, en is, het mogelijk om een kind op een legale wijze te adopteren. De voorbereiding van adoptieouders was lange tijd beperkt. Pas met de WOBKA van 1989 werd de voorbereiding via de Stichting Adoptievoorzieningen verplicht gesteld. Als adoptieouders een beginseltoestemming hadden, konden ze een adoptie regelen met behulp van een bemiddelingsorganisatie.

E r zijn in de loop der jaren tientallen kleine en grotere bemiddelingsorganisaties geweest. Een grote bemiddelingsorganisatie was het Bureau Interlandelijke Adoptie (BIA), dat in 1975 ontstond als een gevolg van een fusie van Stichting Interlandelijke Adoptie (SIA), de interlandelijke tak van de Nederlandse Vereniging voor Pleeggezinnen (NVP) en de adoptietak van Wereldkinderen. Een andere grote bemiddelingsorganisatie was de Vereniging Buitenlandse Adoptie Noord-Nederland (BANND), die voornamelijk voor Sri Lanka en Indonesië bemiddelde. In 1995 werd de vereniging opgeheven en ging deze op in Wereldkinderen.

In 1978 werd de stichting HOGAR opgericht welke organisatie zich voornamelijk richtte op Colombia. Ook bemiddelden zij voor een klein aantal kinderen uit Costa Rica en Bolivia. HOGAR beëindigde de adoptie bemiddeling per 1 januari 2010. In 1980 werd de stichting Kind en Toekomst opgericht, een grote adoptieorganisatie die nog steeds bestaat. Van 1979 tot 2009 bestond stichting Foundation Life Adoption Service and Happiness (FLASH), die vooral bemiddelde bij adopties vanuit Sri Lanka. In 1989 werd stichting Meiling opgericht, die vooral voor adopties vanuit China bemiddelde. Naast deze bemiddelingsorganisaties zijn er nog vele kleinere organisaties actief geweest.

Adoptieouders konden ook via privécontacten een kind adopteren, dit werd zelfdoenerschap genoemd. Zelfdoeners reisden zelf naar de landen af, legden en onderhielden contacten zelfstandig en doorliepen procedures met lokale hulp. Vanuit bemiddelingsorganisaties was er veel kritiek op zelfdoeners. (Colombia wenste uitsluitend te bemiddelen via een erkende vergunninghouder. Wereldkinderen of Hogar. Hiermee werd de zelfdoener het adopteren vanuit Colombia onmogelijk gemaakt).

In de periode tussen 1970 en 2000 zijn ongeveer 4500 Colombiaanse kinderen naar Nederland geadopteerd. Dat is ruim 16% van alle geadopteerden in die periode en daarmee is Colombia het land waaruit in die periode de meeste kinderen zijn geadopteerd. Twee vergunninghouders bemiddelden bij adopties vanuit Colombia: Wereldkinderen en Hogar. Via Hogar kwamen zo'n 1300 kinderen naar Nederland. Momenteel wordt nog steeds in Colombia bemiddeld door Wereldkinderen. Na 2000 is het aantal adoptiekinderen uit Colombia sterk afgenomen. Dit kwam mede door de opkomst van binnenlandse adoptie in Colombia.

HANS KERSTEN,
(Met dank aan het onderzoek van Wereldkinderen).

Colombia in de jaren 1970-2000

Wereldkinderen is in 2017 begonnen met het project *Historie en Roots* om beschikbare informatie te verzamelen over interlandelijke adopties.
In samenwerking met de universiteit van Leiden. (De navolgende tekst is ontleend aan dit onderzoek).

Omstandigheden in het land

Al vanaf de negentiende eeuw waren er in Colombia veel conflicten. Na een periode van schijnbare vrede in de jaren zestig en zeventig ontstonden verschillende guerillabewegingen, die verantwoordelijk waren voor veel geweld. Daarnaast kwam in de jaren tachtig de drugshandel steeds meer op. Het was onveilig en er waren veel sociale problemen.

Politiek

In de zestiende eeuw werd Colombia door ontdekkingsreizigers ontdekt. Vanuit het christelijk geloof onderwierpen de Spanjaarden een steeds groter deel van het land. De oorspronkelijke Indiaanse bevolking stierf op veel plaatsen uit. Er ontstond een koloniale samenleving die geleid werd door een kleine blanke elite. Na opstanden tegen het Spaanse gezag, werd in 1810 de onafhankelijkheid uitgeroepen. Er ontstonden twee politieke stromingen: de conservatieven en de liberalen. In de negentiende eeuw volgden burgeroorlogen elkaar op. Deze oorlogen werden uiteindelijk gewonnen door de conservatieven, die de centralistische grondwet van 1886 invoerden. Colombia kreeg een presidentiële staatsinrichting, met het katholieke geloof als officiële godsdienst. Colombia nam geen deel aan de Tweede Wereldoorlog, maar binnen het land waren al een aantal jaar sociale conflicten. In diverse provincies nam de vervolging van liberalen toe. De tijd van eind jaren veertig tot midden jaren vijftig wordt ook wel de periode van La Violencia genoemd, het geweld. Dit kostte meer dan 200.000 mensen het leven. In deze periode vormden gevluchte boeren milities om zich te verdedigen. De guerrilla werd gaandeweg sterker. Na een aantal jaren vormden ze een goed georganiseerd leger dat door de regering niet verslagen kon worden. In de guerrillabewegingen was een onderscheid tussen liberale en communistische guerrilla's, die elkaar onderling bevochten. In 1957 liepen de spanningen op en sprak de bevolking zich in een volksraadpleging uit voor het Frente Nacional, het nationaal front, dat formeel van kracht was tussen 1958 en 1974, maar informeel doorging tot in de jaren tachtig. Het ging uit van twee principes: de conservatieve en liberale partijen zouden om beurten een president leveren en de overheidsfuncties zouden nauwkeurig worden verdeeld. Hierdoor brak een rustigere periode aan in Colombia. Na 1974 bleven liberale en conservatieve regeringen elkaar afwisselen. In deze periode zorgden verschillende guerillabewegingen voor veel geweld. De overheid deed jarenlang pogingen om akkoorden te sluiten. Het ingrijpen door het leger kostte soms tientallen levens. Ook natuurgeweld kostte levens: in 1985 werd Colombia opgeschrikt door een vulkaanuitbarsting, waarbij naar schatting 25.000 mensen omkwamen.

Drugskartels

In de jaren tachtig kwam de drugshandel in Colombia steeds verder op. Er ontstonden drugskartels in Medellín en Cali. Het meeste geld werd verdiend met de doorvoer naar de Verenigde Staten. Ook andere landen waren bij de drugshandel betrokken. In 1990 kwamen de presidenten van Colombia, Peru, Bolivia en de Verenigde Staten samen om de strijd tegen drugs op te voeren. Het resultaat hiervan was een strijd tussen het Medellín-kartel en de staat.

De kartels gebruikten jonge huurmoordenaars, vaak straatkinderen, om onder andere drie presidentskandidaten te vermoorden. In Bogotá vonden veel bomaanslagen plaats. In 1991 kwam onder de liberale president César Gaviria een belangrijke grondwetswijziging tot stand. Deze nieuwe grondwet was op papier een van de beste ter wereld en was gebaseerd op sociale gerechtigheid, participatie en transparantie van het bestuur. In de praktijk bleek de grondwet moeilijk uitvoerbaar. Besprekingen van de regering met de guerillabewegingen liepen op niets uit. Sinds de jaren zestig steunden de VS de anti-guerrilla operaties. Deze hulp werd opgevoerd in het kader van drugsbestrijding in de jaren negentig. Begin jaren negentig werd de macht van het Medellín-kartel gebroken. In eerste instantie profiteerde het Cali-kartel hiervan, maar midden jaren negentig werden ook hun leiders opgepakt. Rond 2000 was Colombia de grootste producent van cocaïne en een groeiende bron van heroïne. Jaarlijks kwamen er dertig tot veertigduizend mensen om door geweld in Colombia, van wie ongeveer 10% door een politiek conflict. Twee miljoen mensen waren ontheemd of werden vervolgd omdat ze sympathisant van een bepaalde groep waren of zouden zijn. Allerlei organisaties werkten aan verzoening, vredeseducatie en mensenrechten. Er werden demonstraties gehouden en in 1998 werden tien miljoen handtekeningen ingezameld in een smeekbede aan alle gewapende partijen.

Dit werk was risicovol veel advocaten, mensenrechtenactivisten, journalisten en onderzoekers zijn vermoord. In 1999 werd door president Pastrana 'Plan Colombia' aangekondigd. Dit was een zesjarenplan met als doel het gewapend conflict te beëindigen, drugshandel te stoppen en economische en sociale ontwikkeling te bevorderen. Het plan werd gesteund door de Verenigde Staten, die er ook belang bij hadden dat de illegale drugsstromen naar de VS zouden stoppen. Daarnaast waren het bereiken van vrede en een verbetering van de veiligheid voor beide landen belangrijke doelen. Na 2000 zijn er in Colombia grote stappen gemaakt naar vrede. Met verschillende guerillabewegingen werd vrede gesloten, maar dit is nog niet met alle bew0egingen gelukt. Delen van het land zijn relatief veilig, maar in een aantal regio's is het nog steeds onrustig en geldt een negatief reisadvies. Colombia staat nu voor een andere grote uitdaging: een einde maken aan de corruptie van de staat.

Gezinsleven en cultuur

De Colombiaanse cultuur is een combinatie van invloeden uit drie werelden: Indiaans Amerika, Europa en Afrika. Een aantal aspecten van het gezinsleven en de cultuur zullen worden beschreven. Deze zijn van belang voor de context van de adopties vanuit Colombia van 1970 tot 2000.

Sociale omstandigheden

In Colombia waren er veel sociale verschillen. De sociale orde was erg gelaagd langs politiek-economische en etnische lijnen. Etnische verschillen vielen vaak samen met verschillen in status: de blanken stonden bovenaan de maatschappelijke en economische ladder, de Afrikaanse en Indiaanse Colombianen onderaan. De verdeling van inkomen was een van de meest ongelijke in de wereld. De helft van de mensen verdiende minder dan het bestaansminimum, maar er was ook een rijke elite. Er was veel armoede bij kleine boeren, vissers en mijnwerkers. Er was veel sprake van landelijke migratie door gebrek aan onderwijzen gezondheidsvoorzieningen, geweld en slechte economische omstandigheden. Als gevolg hiervan woonde rond het jaar 2000 tweederde van de Colombiaanse bevolking in de steden en de omliggende sloppenwijken. In de sloppenwijken rond steden kwam veel armoede voor en was vaak sprake van werkloosheid. Naast extreme rijkdom en diepe armoede was er ook een grote middenklasse, met een redelijke mate van welzijn en stabiliteit. De elite, veelal van Europese afkomst, had de grootste macht in het land. Politici hadden vaak een achtergrond als grootgrondbezitters en industriëlen, maar naast rijkdom was ook een goede afkomst en intellectueel prestige belangrijk.

Werk

Vanwege armoede moesten mannen en vrouwen in Colombia vaak allebei werken. De kleinste kinderen werden thuis gelaten en de buurt hield een oogje in het zeil. Als de kinderen ongeveer drie of vier jaar oud waren, moesten zij ook meehelpen met geld verdienen. Hoewel de mannen ook vaak werkten, waren in veel huishoudens de vrouw en kinderen de hoofdverdieners. Vanaf jonge leeftijd zwierven de kinderen al over straat om geld te verdienen. Er waren veel straatkinderen in Colombia die zich in leven hielden met bedelen, prostitutie en diefstal. Zij waren kwetsbaar voor criminele organisaties.
Het kwam voor dat straatkinderen werden ingezet als huurmoordenaars of kindsoldaten.
De vrouwen die werk hadden, waren vaak dienstmeisjes. Zij woonden als dienstmeis-

Shaman van de Kogi indianen

jes bij rijke gezinnen thuis. De kinderen van deze vrouwen werden dan verzorgd door een ander familielid, zoals de oma. In sommige van deze gevallen kwam het voor dat het dienstmeisje zwanger werd van de heer des huizes.

Families

Binnen de verschillende culturen die in Colombia voorkwamen, verschilde de rol van vrouwen en mannen. In de Indiaanse cultuur hadden mannen en vrouwen een ongelijke, maar aanvullende rol. In de Afro-Amerikaanse cultuur was de vrouw de stabiele figuur in het huishouden.

In de Spaans-katholieke traditie had de vrouw een ondergeschikte rol. De man was de baas in huis. Hoewel de man het voor het zeggen had, zorgde hij lang niet altijd voor zijn gezin. Vrouwen hadden de taak om de kinderen op te voeden. Moeders hadden vaak kinderen van verschillende mannen. In de lagere klasse kwam het vaker voor dat een vader het gezin verliet. Ook aan de Colombiaanse kust kwam dit vaker voor. Moeders speelden een belangrijke rol in het gezin. Ook opa's en oma's werden geadoreerd. Kinderen werden opgevoed in familieverband. Families leefden allemaal met elkaar samen en vingen elkaar ook op. Familieleden werden vaak gezien als de meest betrouwbare personen. Ook bij politieke partijen, de vorming van guerrillagroepen en drugsmaffia's speelden familierelaties een belangrijke rol. Het verschil tussen mannen en vrouwen nam aan het eind van de twintigste eeuw steeds meer af. Dit gold echter vooral voor de hogere of middenklasse. Vrouwen in deze klassen waren steeds vaker beter opgeleid en konden hoge posities in de samenleving bekleden. De afkomst was hier belangrijker dan het man of vrouw zijn.

Religie

Sinds de Spaanse veroveraars Colombia in bezit namen in naam van het geloof, is Colombia een katholiek land. De katholieke godsdienst behoorde en behoort tot de nationale identiteit. Hoewel Indianen en Afro-Colombianen hun eigen religies hadden en er ook veel kleine protestantse gemeenten bestonden, was het gezag van de katholieke kerk groot. Tot ver in de twintigste eeuw bemoei de de kerk zich actief met de politiek. In de jaren tachtig en negentig bemiddelden priesters en bisschoppen bij ontvoeringszaken, leidden ze humanitaire programma's en bemiddelden ze bij vredesonderhandelingen. Het katholieke geloof had invloed op het dagelijks leven.

Zo waren voorbehoedsmiddelen zoals de pil en het condoom niet toegestaan volgens de katholieke kerk. Dit had tot gevolg dat er veel kinderen werden geboren. Daarnaast was het ook verboden abortus te plegen, hoewel rijkere vrouwen daarvoor naar Amerika gingen. Ongehuwd moederschap en alleenstaand ouderschap was niet geaccepteerd. Het was ook niet geaccepteerd om een relatie te hebben met een getrouwde man. Het kwam vaak voor dat een meisje werkte in een rijker gezin. Als zij zwanger werd van de heer des huizes, moest zij afstand doen van het kind.

Ongehuwde zwangerschap was niet altijd een reden voor moeders om hun kinderen af te staan. Soms werd het wel geaccepteerd en wilde de familie voor elkaar zorgen. Over het afstaan van kinderen werd niet gepraat, het was een taboe.

HANS KERSTEN, (Met dank aan het onderzoek van Wereldkinderen).

Simón Bolívar was een Zuid-Amerikaanse vrijheidsstrijder.

PauliPraat

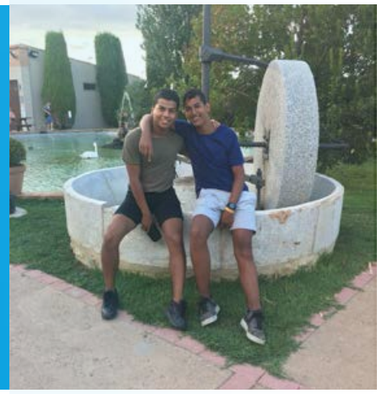

Willen jouw zoons niet op zoek? Een vraag die ik op één of andere manier steeds vaker krijg. Misschien omdat ze nu ouder worden? Of vanwege tv programma s zoals Spoorloos? Geen idee. Maar het valt me wel op dat de vraag steeds voorbij komt.

Het is ook een vraag die ik zelf kort geleden gesteld heb aan ze. Samen met de vraag of ze zich wel eens 'anders', incompleet of alleen voelen. Ik werd namelijk weer enigszins aangewakkerd door gesprekken die ouders onderling voeren op het WK Adoptiekids. Je weet wel, het voetbaltoernooi voor geadopteerde kinderen in heel Nederland. Waar dus ruim 1000 geadopteerde kinderen rondlopen. Plus zo'n 2000 ouders. Genoeg gesprekken om me heen dus, die dag. Ik hoor moeders vertellen dat ze elke week kaarsjes branden voor de echte/andere/biologische/afstands/etc moeder. Wat ik overigens allemaal afschuwelijke benamingen vind, maar ik heb ook geen flauw idee welke term dan wel de lading dekt. Maar goed. Kaarsjes branden dus. Ook moeders die met hun kind regelmatig een potje janken om het verdriet eruit te laten. Er zijn ouders die hele altaars thuis hebben opgebouwd! Dat zette me aan het denken.

Ik doe namelijk helemaal niets van dat alles. De jongens weten waar ze vandaan komen en ze weten waar hun dossiers liggen. Dat ze altijd vragen mogen stellen en altijd hun dossier erbij mogen pakken als ze daar behoefte aan hebben. Ik heb ze altijd voorgehouden dat ik er 100% van uit ga dat ze uit liefde geboren zijn en dat adoptie op dat moment als enige oplossing gezien werd. En dat er écht van ze gehouden wordt, daar aan de andere kant van de oceaan. Daar ga ik namelijk ook van uit. Ik hoop dat als ze ooit op zoek gaan, dat ze vinden wat ze hopen te vinden én dat ze met de goede redenen ontvangen worden. Onbaatzuchtig, liefdevol en respectvol.

Dat hoor ik namelijk ook wel eens anders. Blijkbaar zijn wij toch voor sommige mensen een wandelende geldboom. Of verwacht men dat hun kind gewoon weer terugkomt en meedraait in hun leven alsof er niks gebeurd is. Ik vind de beelden die ik op tv zie nogal.... overweldigend, om het zo maar te zeggen.

Maar goed, kaarsjes dus. Ik hoor dan die gesprekken en ik ga dan wel eens aan mezelf twijfelen. Ik doe dus helemaal niks extra's. Had ik dat wel moeten doen? Heb ik ze, door niks te doen, misschien juist het gevoel gegeven dat ze alleen en anders zijn? Twijfel steekt de kop op, dus ik stelde de vraag.

Als ik ooit nog twijfel zal ik nog eens terugdenken aan mijn laatste poging tot een gesprek in die richting. Twee paar zwarte ogen keken schamper mijn kant op, wenkbrauwen gingen omhoog en er volgde een diepe duo-zucht. 'Jeetje Mam, heb je weer verhalen gehoord?' En: 'Hou er gewoon over op, hoezo moeten wij dat ook allemaal voelen? Dat andere kinderen dat voelen boeit ons niks hoor!' En de klapper: 'Als jij wil janken om onze adoptie dan ga je dat lekker doen, maar dan wel zonder ons.' Dus. Duidelijk. Later kwam een wat genuanceerdere aanvulling. 'Mam, we zijn gewoon heel gelukkig hier en het is gewoon goed zo. Wij voelen ons juist niet anders dan anderen omdat jullie er altijd zo relaxed mee omgegaan zijn. En als we willen zoeken dan ben je de eerste die het hoort hoor!'

Een kind, een tas, een toekomst!

Voor maar € 17,^{50} schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!

Maak € 17,^{50} over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia.
Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Sichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!
Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

Wij zoeken sponsors

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!

Maak € 17,^{50} over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws
E-mail: advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Directe tips of herkenning van overeenkomstige thuissituatie geven troost en steun.

Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem)
redactie@hogarnieuws.nl of per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Colofon

Winter 2019 - 24e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie
Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:
leden@hogarnieuws.nl

Kopij: redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:
familie Pauli, Biezematen 22, 7326 KH Apeldoorn, Telefoon: 055-5430414

Ontwerp en Lay-out
PARDON – Studio voor grafisch ontwerp
www.pardon.nl

Bestuur Stichting HOGAR
Hans Kersten, Karel van den Berg, Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:
Hans Kersten.

Giften
Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn.

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost €15,= per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren. © HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Voor maar € 17,50 schenkt u al **een maand lang** een maaltijd aan een schoolkind!

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'